Motto: Dis-de-dimineață

Țara de fum

De Olga Delia Mateescu

Voni- V

Povestitoarea - P- (mama lui Voni)

Tatăl lui Voni – T

Vânătorul de Scânci

Zia - Z

P- Aşa a început totul . Într-o zi cu soare. Eu veneam de la Centru. Este o stare de urgenţă dar nu vrem să creem panică. Ne protejăm mai ales copiii.(*deschide o mapă cu desene, le arată la o cameră de luat vederi şi con*tină) Este minunat, un talent fantastic ! Voni este atât e talentat încât vin oameni de peste tot să-i vadă desenele. Toate trebuie privite de jos ca şi cum ele sunt în cer, ca şi cum creşte un oraş în cer. Aşa ceva nu s-a mai văzut! Mi-a povestit dar nu credeam! Am lipsit câteva zile şi...Uite! Nu ştiu cum face! Nu-mi spune şi nu vrea să dea explicaţii. Sunt uluită, toţi ne-am oprit din pregătiri să vedem! Trebuia să mergem la Centru să formăm echipele de salvare şi ne-am oprit aici! Ce mândră sunt ! Nu numai pentru că este copilul meu ci pentru că tot ce desenează Voni este ridicat sus, acolo! Clădiri ţuguiate, blocuri cu ferestre pline de verdeaţă. Case-scoică, căsuţe de copac, colibe înlănţuite...un oraş! Chiar! Oraş în cer! Oraş în cer! În ţara noastră nu mai există aşa ceva şi doar e recunoscută pentru minunile ei!(*şoptește*) Vai, întârzii! Trebuie să ne pregătim... fără panică. Plec! Dar toţi trebuie să veniţi să vă minunaţi! Toţi! Vă întinereşte! (*face o pauză)* Voi povesti din două în două zile ce se întâmplă, s-ar putea ca mărturiile astea să fie găsite , în caz că...Dar...sigur, închei. Fără panică.

Camera lui Voni. Pe tavan sunt desene. Apare Tatăl, echipat de plecare.

T - De ce nu ai vrut să vorbești cu oamenii? Au venit special pentru tine.

V- A vorbit mami. Eu nu pot. Desenez.

T - Văd , dragul tatii. Dar...trebuie și ei să afle , să le explici cum faci.

V - Nu eu ridic desenele pe tavan ca un cer, nu am ce spune, pot doar să desenez. Se suie singure prin felul în care le conturez. Dacă le punem pe pereți nu se înțeleg, trebuie privite de jos în sus! Se suie singure.

T- Singure, zici? De ce de jos în sus? Cum așa?

V- Da. Se fac fuior și urcă în spirală, culoare după culoare. Eu doar desenez sau pictez. Astăzi vă duceți din nou să analizați apele de lângă oraș?

T- Da.De unde știi?

V- V-am auzit.

T- Aha. Atunci știi că...
V- Aș putea și eu face parte din echipa voastră?

T- Până acum nu au fost copii acolo. Oricum fumul violet nu a mai apărut de sute de ani..

V- Sute de ani? E mult?

T- Mult. Mult timp.

V- Și de ce vă duceți?

T- Apele...sunt , cum să spun...puțin tulburi... au un pic din culoarea asta.

V- Și dacă apare fumul violet ?

T- Fumul violet?

V- Păi așa ați spus , că dacă apare fumul ăla e primejdie.

T- Oricum, nu a mai apărut de o sută de ani .

V- Și acum este? E fumul violet?

T - De curând a apărut nuanța asta în apă și trebuie să vedem ce se întâmplă. Atât.

V- Apele anunță fumul? Cum ?

T- Fumul e greu și vîscos, îmbătrânește repede omul. Apa nu mai este bună. Păsările, peștii și oamenii nu mai pot trăi ca până...

V- Otrăvește?

T - Nu chiar. Știu eu...Cam așa ceva. Dar te face bătrân, scurtează viața...

V- Și a apărut de tot?

T- Nu. Nu știm... Nu încă... Sunt semne că...Poate fi fără culoare...Dar de ce vrei tu să vii cu noi? E vorba de adevărate expediții.

V- Am fost cu voi în munți, pe mare, singur în tabere, spuneați că aveți încredere în mine! Aș putea veni!

T- Da, dar de ce vrei cu tot dinadinsul să vii?

V- Apele seamănă cu desenele mele urcate pe cer, dar au câteodată culori pe care eu nu le știu...Pot veni cu voi? Mi-e dor și de mami care e mereu plecată..! Pot veni?

T- Eu sunt convins că poți. Promit că voi anunța și vom vedea ce putem face!

V- Ce bine! Ce bine! Ce fericit sunt!

T -Ce desenezi acum?

V- O căsuță-melc, în care poți trece dintr-o cameră în alta urcând și apoi, cobori ca pe tobogan!

T - Ingenios! Bine.Mă duc să iau bagajul. Mama ta a plecat cu primul transport.! Mă întorc repede să te iau dacă se aprobă să vii și tu!!

V- Pa, tata! Te aștept.Te iubesc!

T - Și eu, pui!

Iese.

La fereastră apare o fetiță: Zia(Z) Se așează pe pervaz.

V- Ce faci?

Z- Mă uit.

V- Vino înăuntru.

Z- Stau bine aici.

V- Cum vrei!

Z- Nu-mi plac!

V- Nu știi să spui ,,bună ziua,,?

Z- Tu faci asta?

V- Bună ziua!

Z - Căsuțele tale de pe cer nu-mi plac. De ce sunt goale?

V- Bună ziua.

Z- De ce sunt goale?

V- Cum adică goale?

Z- Adică nu au oameni în ele. Sau pisici sau jucării sau...

V- Ba poate sunt, dar nu se văd.

Z- Cum nu se văd?

V- Sunt înăuntru lor. Cu mintea le vezi, închizi ochii și îți imaginezi...

Z- Nu cred. S-ar auzi un cântat de cocoș, o vorbă, muzică...ceva...

V- Eu nu desenez sunetele astea, fiecare își închipuie ce vrea, Zia!

Z- Voni, spune cum le-ai pus acolo?

V- Nu știu...Ele se ridică singure, eu doar le formez.

Z- Nu le desenezi? Am un prieten mincinos?

V- Nu. Le formez. Adică nu pot desena tot , dar eu văd în minte cum sunt și înăuntru, le formez.

Z- Dar ele vor să fie văzute că sunt goale. Vor să aibă oameni, de aceea stau în aer! De-aia se ridică...Au doar aer... Plec.

V- De ce?

Z- Am ora de muzică. Voni, te rog, desenează și oameni!

V- Oamenii nu pot sta acolo sus, au să cadă!

Z- Dar...păsări? Păsări poți desena, nu?

V- Pot dar nu vreau.

Z- De ce?

V- Așa.

Z- Pune păsări. Și ciripit.

V- Nu.

Z- Ba da!

V- Ba nu!

Z- Ba da! Ce se aude?

V- Nimic.

Z- E Scânciul.

V- Ba nu! Nu există Scânciul. E altceva.

Z- Ba da. Există. Când m-am uitat afară, pe aici, am văzut că unii oameni aveau cămășile ude pe spate. E Scânciul. Nimeni nu-l poate vedea dar se udă cămașa pe spate de la lacrimile lui. Și etajul celălalt e rupt, geamurile de la ferestre sunt sparte. Se aude ceva, așa ca un vuiet... apoi bubuituri. Pune oameni.Trebuie.

V- Prostii.

Z- Nu poți!

V- Ba da!

Z- Ba nu!

V- Ba da!

Z - Ba nu!

V- Nu mai vreau să fim prieteni.

Z- Nici eu. Pune atunci măcar un ciripit! (*pleacă*)

Voni , furios, șterge desenul, rupe , aruncă. Se aud voci: uite o jumătate de scară, o fereastră, ce e aia? Of! Ce dezastru!

Se duce la fereastră și privește afară.

V- Nu e gata! Nu e drept! E stricat. Nu vreau să fie acolo! Nu eu am rupt etajul! Am șters! Nu eu am spart ferestrele...Gata! Am terminat. Nu mai desenez nimic. Sunt desenele mele , nu ale tuturor! Nu mai pictez, nu vreau să vadă toți acolo sus greșelile mele! Gata! (*plânge*)

La apă.

Povestitoarea (P filmează) - Suntem pe malul râului. Voni a venit cu tatăl lui, eu eram deja aici! Luăm probe din apă,o fotografiem, o descompunem, o compunem la loc, luăm pământ, nisip, plante , pești... Dar pare contaminată. Apa. Trebuie să monitorizăm și aerul. Oare ce e de făcut?

Voni, care se apropiase neauzit, intervine:

V- De ce facem toate astea, ce are apa, mami?

Povestitoarea răspunde lăsând filmarea să curgă.

P- Vedem dacă... furtunile... sau oamenii răi nu au schimbat calitatea apei. Se vede dacă va fi în curînd vreo erupție vulcanică, dacă cei care cresc animale și plante nu aruncă în ape materii, substanțe care fac rău.

V- Și ăla ce e ?

P- Spectometru.

V- Ce face aparatul ăsta?

P- Analizează calitatea luminii.

V- Deci lumina e cea mai importantă?

P- Da. Lumina dă viață, culoare, crește plante și oameni.

V- Lumina apei...Lumina apei...

P- Mi-a spus tati că nu mai vrei să desenezi, că ai plâns. Nu știi că plânsul îmbătrânește?

V- Nu mai plâng.

P- Și de ce nu mai desenezi, sunt mîndră de desenele tale.

V- Da...Păi sunt ale mele...și...nu vreau să le vadă toți...

P- Talentul nu se ține ascuns, trebuie și altora...Talentul dă viață...

V- Ca lumina?

P- Da, pui. Ca lumina.

V- Dar s-au urcat sus... greșelile mele, le văd toți...

P- Le vezi și tu?

V- Sigur.

P - Asta-i bine!

V- De ce filmezi ce zicem și ce facem?

P- Ca...să ne aducem aminte. Să vadă și alții care pățesc așa ceva.

V- Dar nu filma greșelile mele, nu vreau.

P- Greșelile sunt importante, ne învață ce să facem și ce să nu facem, trebuie să le vedem.

V- Nu vreau, sunt ale mele, nu-i drept. Nu sunt de acord.

P- Da. E un punct de vedere, mă voi gândi.

Acasă.

Camera băiatului. Ferestrele sunt bătute în scânduri.

Povestitoarea (cu măști în mâini) - După ce ne-am întors, undele violet ale apei nu mai dispăreau, apăruseră deja în unele locuri fumurile groase, violet, care îmbătrâneau oamenii și-i făceau de nerecunoscut. Pe străzi umblau numai bunicii, ei se sacrificau să cumpere cele necesare, să ducă nepoții la cursuri sau în parcuri. Dar se întorceau uzi pe spinare de atâta alergat, fiindcă lacrimile Scânciului cădeau pe ei. Nimeni nu-l văzuse, dar i se auzea plânsul pe firele de telegraf sau pe șinele de tren. Unii ziceau că este transparent, alții că are gheare în lăbuțele pufoase. În ziua aceea stăteam cu Voni.

V- Mami, noi nu intrăm în pământ, în ascunziș?

P- Nu are rost, fumul intră peste tot, nu văd de ce să ne chinuim. Avem măști dacă vine fumul...A, să nu uit! Am adus mere. Sunt greu de găsit. Ia unul, ăsta roșu!

V- Mulțumesc.(*se joacă cu măștile*). Ce urâte și caraghioase sunt măștile astea!

P- Da, așa sunt. Bine că le avem! Putem respira cu ele dacă va fi nevoie. Sper să nu le folosim dar e preferabil să existe.

V- Dar ceilalți oameni de ce stau ascunși? Și Guvernul de ce emite din catacombe?

P- Nu sunt informați. Cred ce vor să creadă cei care le vând adăposturile. Se zice că plânsul Scânciului se aude în lume doar când lăcomia întrece omenia.

V- Nu înțeleg. Omenie de asta avem cu toții...că suntem oameni, nu înțeleg!

P- Se strică omenia când frica și tristețea schimbă viața. Și nu toți suntem lacomi! Oricum, fii atent că mișună în oraș... tâlhari, soldați... vânătorii de Scânci.

V- Vor să-l omoare?

P- Nu. Să-l vândă. Vor să-l ducă în alte părți.

V- Păi, de ce?

P- Să ia bani pe el și să-și cumpere vapoare cu care să stea pe mare.

V- Păi... nu tot îmbătrânesc acolo... pe vapor... ? Scânciul e lacom?

P- Nu știu...

V- Mie nu mi-e frică de el, trebuie să mă joc! Merg cu bunicul în parc.

P- De ce cu bunicul?

V- Așa a zis el, că tot e bătrân și dacă vin fumurile alea eu fug repede iar el poate sta liniștit, nu are ce păți! Dar de ce trebuie să fugim?

P- Fumurile îmbătrânesc omul, doar știi asta.

V- Și de ce nu trebuie să îmbătrânim, eu îl iubesc pe bunicul așa cum este!

P- Sunt oameni care toată viața vor să fie tineri.

V- Adică eu pot rămâne copil? Mereu? Dacă stau în adăpost și iau medicamente?

P- Se pare că unii așa cred. Poate.

V- Trebuie să mă gândesc la asta! Mai am o întrebare.

P- Spune, puiule! Nu-ți mănânci mărul?

V- Ba da. Uite întrebarea ! Cu fumul mov îmbătrânim, da? Dar fără el nu tot îmbătrânim?

P- Ba da! Dar nu toți deodată. Pe rând. Cum ar arăta un oraș locuit numai de moși și babe!?

V- Orașul bunicilor? Ar fi frumoos!

P- Ai masca de oxigen la tine?

V- Da.

Cu o cagulă pe cap și cu o pușcă în mâini apare un Vânător de Scânci.

Vânătorul - Mâinile sus!

P- Ce vrei? Fugi, Voni! Hoții!

Vânătorul - Mâinile sus! Ce am eu aici? Mamă cu băiat! Ce ai acolo? Dă-l încoa! Ce ziceai? Că suntem hoți? Așa vi se spune? Sunt minciuni! Noi apărăm pacea! Dă mărul, am zis!

V- De ce mi-l iei? E al meu!

Vânătorul- (*către mamă*)- Nu pune mîna pe telefon! (*Lui Voni*) Precis mai ai altele, adu-le aici pe toate! Rechiziționăm hrana. E ordin.Tot ce aveți ascuns. Atfel vă împușc!

P- Nu mai sunt!

Vânătorul- Aveți voi provizii pe undeva...

P- (*cu Voni de mân*ă) - Mă duc să caut dacă...

Vânătorul- Ne, ne, ne! Mătăluță , femeie, stai aici! Ce naiba , mă prostești ! Cu ce? De unde până unde! Aha, puneți măștile aici! Așa! Puștiul , acum, se duce, scotocește și aduce tot ce aveți de mâncare! S-a înțeles?

P- Nu știe el unde să caute...

Vânătorul - Mă iei de prost? Copiii știu tot, știu unde ați ascuns orice. Toate bunătățile.

P- Nu mai există bunătăți demult! Doar apă și...

Vânătorul- Mai taci , femeie! Lasă telefonul, am spus! Hai, băiete, că trebuie să umplu traista asta!

V- Cu mâncarea noastră?

Vânătorul- Acum va fi a mea! Hai, marș! Nu mai trage de timp că se urcă deja fumurile alea până aici!

P- Atunci lasă copilul! Nu-l pune să umble după mâncare!

Vânătorul- Păi, doar n-o să mă duc io! Ei, copiii nu au conceptul propriei bătrâneți! Nu-și dau seama , trebuie folosiți.

V- E adevărat, adevărat, mami! Eu nu am ...ă...din-ăsta...concept... așa că nu pățesc nimic! Mă duc!

Vânătorul- Du-te odată!
V- Dar o lași pe mama?

Vânătorul - O las după ce umplu traista. Hai, băiete, nu mai pierde vremea!

P- Du-te, pui, caută ... în boxă... Fugi!

Voni- Boxa de sus?

Vânătorul- Boxa de sus? Care sus?

P- Aia de jos, acolo...

Vânătorul- De jos sau de sus? Unde ținеți, femeie proviziile?

V-(*dispare în fugă*)- Mă duc!

P- (*la telefon)*- Ajutoor!...

Vânătorul- Dă telefonul ăla încoa! Pe acoperiș zici! Unde, femeie? Vorbește! În genunchi! Nu mișca! Hai odată, băiete! Haai! Vin la tine!

Voni *(de departe*) - Acum, acum!

Profitând de neatenția lui, mama se repede la Vânător dar acesta o lovește.

P- Ți-arăt eu ție concept !

Vânătorul- Ai vorbe? Mai...ai vorbe după ce îți las copilul teafăr? Taci, îți spun! (*o lovește din nou)*

Povestitoarea țipă. Explozie în apropiere. Se aude vocea lui Voni.

Voni - Mami, mami...unde ești? Maami? Maaamiii!

Vânătorul- Dă-ncoace masca aia, apar fumurile!

P- Nu lua masca, e a copilului!

Vânătorul- Și zici că-mi pasă? *(și-o pune și iese rapid*)

Mama se ridică, cade apoi iar se ridică.

P- Aici sunt, aici!. Am scăpat, Voni! Am scăpat, stai acolo! Am înregistrat și asta! Stai acolo că vin și eu!

Sus pe bloc.

E noapte spre dimineață. Pe un acoperiș de bloc, sub o antenă parabolică, într-o boxă, stau trei oameni, un băiat (V), o femeie (P) și un bărbat (T). Stau adunați în jurul unei raze slabe de lanternă. Băiatul desenează aplecat peste un bloc de desen jerpelit. Se vorbește încet, repezit, mai mult prin semne.

P- Nu se mai aude.

T- Sst! Așteptăm.

P- Nu mai e apă.

T- Cobor și...

De jos se aud țipete.

P- Nu. Stai.

Împușcături în depărtare , apoi iar țipete. Băiatul pare că nu aude, desenează.

P- Mi-e frică. Stinge lanterna.

V- Nu . Nu mai văd nimic.

T- Taci. Ascultă.

P- E liniște.

P- Au plecat.

T- Poate. Poate nu. Rămânem aici în boxa asta, e mai sigur.

P- Stăm de ieri și nu s-a terminat. Nici sirenele nu mai sună...

T- Bine că ai apucat să trimiți înregistrările. O să cobor să aduc apă.

P- Nu. E periculos. Dacă ne descoperă?

T - Trebuie să mai aduc ...dacă găsesc.

V- Au plecat tâlharii?

P- Nu știm.

V- De ce se omoară oameni când se apără pacea? De ce se fură tot?

P- Ăăă...nici noi nu știm de ce.

T - Stinge lanterna, se luminează.(*către copil*) Fă o pauză, se face ziuă.

Răsare soarele. În scenă boxa pare un fel de colibă tapetată cu desene copilărești. Cei trei stau ghemuiți .

V- Putem ieși?

T- Cobor eu primul, mă întorc și vă spun. Nu se mai aude nimic. Fiți atenți.

P- Ce frumoase sunt ...desenele lui...Ciudată perspectivă are! Le înțelegi doar dacă le privești așezate așa. Le-am filmat.

T- Și eu când eram mic desenam și scriam invers, casele aveau acoperiș în josul paginii, fumul se ridica mai ,,jos,,, oameni cu picioarele-n sus și capul pe pământ.

P- Și cum ar fi mers oamenii ăia ai tăi?! În mâini?

T- Simplu, întorceai foaia!

P- Ha, ha, ha! Asta este, trebuie mereu întoarsă foia!

T- Cam așa ceva!

V- Eu nu am întors foaia.

P- Ție îți seamănă băiatul!

V- Uite ce lumină are soarele, roșie! O desenez.

T - Da. E răsăritul. *(mamei*) De ce mă ții de vorbă?

P- Nu vreau să cobori. Mi-e frică ...de vremurile astea care...

T- Ssst! Tuturor ne este frică...E bine că Voni își face de lucru...văd că nu mai plânge...

P- Da. E felul lui de a se liniști...Venea mereu să picteze aici sus, de fapt e un loc bun, are priveliște...

T- Vorbim mai târziu. Trebuie să caut apă, nu mai avem nici ce mânca... Aduc haine...

P- Stai! Venim și noi...

T- Nu încă. Aici sunteți în siguranță.

P- Crezi? Ai dreptate. Ba, nu! Stai!

T- Ai grijă! O să fie bine, da? Da?

P- Da.

Tatăl iese.Voni și mama lui ascultă încordați.

Povestitoarea (P) - E liniște. Până vine tata trebuie să continui înregistrarea. Cât mai am baterie!

V- De ce trebuie?

P- E povestea noastră. Dacă se întâmplă ceva... vreau să o știe toți.(*pentru sine*) Dacă nu scăpăm.

V- Am auzit! Și dacă scăpăm?

P- Cu atât mai mult trebuie ca lumea să afle ce se întâmplă cu noi.

V- O să fie la știri? La news?

P- Nu cred, Voni.

V- Atunci?

P- Vor afla oamenii, asta este important. Am filmat ce-au făcut zilele trecute și am tot trimis pe net până când a căzut rețeaua. Se vede tot, cum dărâmă, cum se împușcă oameni nevinovați! Cum vin hoții în urma lor și fură tot ce găsesc! Cum trebuie să stăm ascunși.

V - Cine ne caută? Ne caută pe noi? De ce? Cine? Oamenii răi?

P - Așa cred. Dar acum spun doar povestea noastră. E o poveste, doar un basm, Voni, despre tine, despre tata , despre noi, despre ...

V- Și despre Zia, că e prietena mea.

P- Și despre ea, despre noi toți. (*ascultă)*. E liniște. Stai aici, trebuie să fim precauți, nu știm ce este jos.

V- Ce e cu fumul ăsta?

P- E foc ...undeva , acolo.

V- Acolo? La școală?

P- Nu știu...în partea aia.

V- Dar noi n-am făcut nimic rău! De ce dau foc? De ce trebuie să ne ascundem?

P- Nici eu nu înțeleg...

Apare Tatăl cu Zia, care plânge înfundat.

T- Am găsit-o pe Zia .

V- Ce bine! Ne jucăm!

P- Zia, esti singură? Ești bine?

Z- Nnnu...

P- Unde sunt părinții tăi?

Z- Nu știu, au plecat să...aducă de mâncare și am rămas singură. Mi-e frică, vreau la mama.

P- Sst! Vorbește în șoaptă!

T- Se ascunsese într-o mașină de spălat. Am adus-o să stea cu noi. Cobor din nou.

P- Ce e jos?

T- Totul spart, nu am întâlnit pe nimeni, noroc că am auzit-o pe Zia! Nu am ajuns la apartament. Sunt incendii.

V- Stai cu noi, ești prietena mea. Tati se duce să-i caute pe ai tăi. Sigur. Nu-i așa tati?

P- Sigur, sigur. Apă nu era?

T- Nu e apă, nu e curent electric. Mă duc să văd...să mai caut... Nu faceți zgomot, nu vă apropiați de margine.

V- Da, tată.

Z- O să ardem aici? Vine focul la noi?

P- Nu are cum, liniștește-te. Gata. Respiră, gata, găsim noi o soluție. Trebuie doar să ne gândim.

Iese. Voni cu mama lui o mângâie pe Zia, care suspină din ce în ce mai puțin. Liniște. Mama le face semn să stea cuminți și se târăște către marginea acoperișului. Privește, se întoarce.

V- Ce e ?

P- Focul e jos de tot, pare că se stinge...

V- Arde școala?

P- O parte din ea...

V- L-ai văzut pe tata?

P- Nu aveam cum, el coboară înăuntru blocului, caută în apartament... nu poate ieși...Până vine , haideți să vă spun o poveste.

V- Poveste? Cum se numește?

P- Țara de Fum.

Z- De ce de fum?

V- Păi nu vezi fumul ?

P- A fost odată ca niciodată o Țară de Fum.

Zia- Și? Nu mai este? Nu mai există țara asta de fum?

V- Nici nu a existat, e o invenție. Zice că a fost ca niciodată!

P- (*amar*) Până acum...

Z- Atunci de ce se zice că a fost?

V- Așa încep poveștile, nu știi? Cu ,, a fost odată,, ca...

Z- Tot înseamnă că nu mai este!

P- Bine, gata, gata! Povestea asta poate începe și altfel.

V- Dacă întorci foaia! Adică te uiți cum nu te-ai mai uitat! Nu, mama?

P- Da, pui. Așa. Privești altfel. Întorc foaia.

Z- Ce ai desenat aici?

V- O lume...nu e gata...

P- Nu e gata. Asta este explicația, lumea nu e gata. Nici nu poate fi...

Z- M-am speriat de bubuitura aia... Și de fum.

V- Și eu.

P- Dacă se vede ceva nu este atât de periculos...

*Povestitoarea ascultă încordat*ă.

P- Cred că...

V- Ce e , mami?

P- Nu știu, e ceva ciudat în aer...

V- Ce e?

P- Ar trebui să ne punem măștile de gaze.

Z- Măștile? Ce măști?

V- Eu nu știu unde este masca mea...

P- Zia, nu ți-au dat ai tăi mască de gaze?

Z- Nu.

P- Bun. Am eu. Avem doar una. O folosiți pe asta. O pui tu Zia, numeri pînă la 50 apoi i-o dai lui Voni. Numără și el până la 50 și faceți schimb. Vă jucați. Vă place jocul?

Z- Daaa! (*își pune masca și numără*) Unu, doi, patru , șapse, nouă..(*tace , apoi reia).* Unsprezece, mai bine numărăm până la douăzeci că mă plictisesc, ce ziceți?

Povestitoarea și Voni respiră greu.

V- Bine. Douăzeci!

P- Șaptesprezece, optsprezece, nouăsperezece, douăzeci.

V- (*ia masca, inspiră adânc)* Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, mama, ce ai? Opt, nouă, mami!

Z- Aerul ăsta frige! Ce are?

P- Continuă ,Voni, continuă!(*tușește, se înecă*) Eu am antrenament, nu vă uitați la mine, voi, copii, continuați! Numărați, respirați! Continuă!

Sus spre cer

Sus, sub cer, într-o ascunzătoare ca într-o căsuță de copac sau una melc, Voni, alături de tatăl său, desenează. Toate desenele alcătuiesc o colibă, filele colorate par o cortină. După ea se văd trecând din când în când, în tăcere, siluete de copii.

Povestitoarea - S-au ascuns aproape de cer. Locuiau aici în văzduh, erau şi pisici şi păsări şi pomi, totul într-o lumină strălucitoare ca apa mării dimineața. Oamenii erau bucuroşi că sunt împreună cu cei dragi, aveau apă , dar nu se auzea niciun sunet.(*șoptește)* De fapt nici nu trebuia să se știe unde erau pentru că acolo îşi ascunseseră copii. (*cu voce tare*) Degeaba vorbeau că nimeni nu auzea. Trebuia să fie liniște și toţi să se înţeleagă prin semne. Voni , colora, desena, aducea în orașul din aer toți prietenii prietenilor dar totul era atât de liniștit că te speriai. Nu se auzeau nici măcar pașii oamenilor!

Zia veni la Voni și începu să-i facă fel de fel de semne. Indica păsări, joc cu mingea, un cântec la vioară și se așeza în fața lui Voni ridicând din umeri și arătând la ureche.

Voni- Nu înțeleg! Vrei să pictez ce se aude ? Cum să desenez sunete? Nu știu! Of! Am uitat că nu se aude ce vorbesc.

Zia mimă cântatul la o vioară.

Voni - Să aduc aici o vioară? Vioara ta? S-o pictez? Ți-e dor de ea?

Zia dădu bucuroasă din cap.Voni se apucă să o deseneze, apoi o coloră și fata se pomeni cu ea în mână. O privi și zâmbi. Apoi îi arătă trei degete.

Voni- Să pictez trei viori?

Zia îi arătă coardele și ridică patru degete.

V - Vrei patru coarde?

Zia dădu din cap.

V- Vioara ta are patru? A! Așa sunt ele? Viorile?Bine!

Voni desenă.

Fetița începu să cânte și veniră , ca un râu, sunete de pași, cuvinte, foșnet de iarbă, răpăit de ploi, cântat de cocoș, mieunături și lătrături. Apoi sunete ciudate, ca niște bubuituri depărtate.

Voni - Parcă s-a răsturnat un sac cu sunete!

Zia- Mulțumesc.

Voni- Te aud, putem să ne auzim! Te aud! Cum s-a întâmplat?

Zia- Nu știu. Voiam doar să cânt, mi-era dor! În mintea mea lumea e sunet și zgomot, în a ta formă și culoare!

Voni - Acum tună, auzi?

Zia- Da.

Voni- Dar plânsul Scânciului nu se aude aici!

Zia- Pentru că nu-i mai e frică nimănui!

Voni- Doar celor care au rămas jos! În adăposturi!

Zia- Acolo sunt doar hoții și tâlharii!

Voni- Mergem la bunicul? Ce se aude? Iar un tunet? O să plouă? Mi-e dor de mama, de o poveste cu mame.

Zia- Da, mergem. Sst! Scânciul!

Voni- Ba nu, nu e Scânciul, e o sirenă care sună...De ce? Ce anunță?

Zia- Trebuie să fugim și de aici! Dar las vioara lângă desenele tale, lucrurile astea trebuie să stea împreună.

Voni- Ce se aude? Un fel de șuerat...un fâșâit... ploaia? Am zis că nu e Scânciul!

Zia- Nu e, altceva...

Sunet de sirene. De afară se aud țipete de copii. Apare Tatăl, îi ia în brațe cu lacrimi în ochi:

Zia - Ce e asta? De ce sună sirena?

Tatăl- Stați cu mine, e fumul care îmbătrânește. Atât. Nu vă speriați. Vom fi un pic mai bătrâni, atât! Nu vă speriați, suntem împreună, oriunde! Tata e aici!
Voni- Mergem și noi s-o vedem pe mami?

Z - Vreau la mami a mea!

V - Și eu la a mea!

Tatăl - Cred că ajungem acum la ele. Dragii mei dragi! Stați cu mine. Mergem la mami...(*îi ia din nou în brațe*)

Ziua care nu se termină.

Povestitoarea - A trecut timpul. Suntem împreună acum . Au venit şi ei mai târziu. Împreună în căsuţele din cer, cele desenate de Voni, aşa cum visa el. Căsuţe melc, căsuţe în copac...Suntem aşa cum ne-a prins fumul mov. Nu am putut îmbătrâni fiindcă nu am mai trăit. Aici bunicii tot spun poveşti, părinţii îşi văd de treburi şi de copii. Dar li s-a făcut dor de meleagurile de unde plecaseră. Nu mai ştiau ce este acolo jos. Şi mie mi-era dor de casă.

Stau toți trei (P, V, Z) pe o creangă a unui copac secular și vorbesc.

Voni - Ce bine , mami, că suntem iarăși împreună! Acasă te vedeam mai rar.

P- Aici sus așa e normal!

V - Ce ai, de ce privești în jos?

P- Mi s-a făcut dor de casa noastră.

Z - Și mie! De casa mea! De mami și tati ai mei...au plecat și...

V- Îi găsim noi...sau ne găsesc ei...Nu-i așa , mami?

P- Sigur dragilor! Acasă , acolo , am lăsat notițele mele. Mi-ar trebui dar nu mai știu cum este și ce este...

V- Și mie mi-e dor de parc, nu l-am desenat bine, era jumătate șters! Aici , nu are tot ce trebuie, am vrut să cobor la cel de acasă, de pe pământ și, nu am putut. De ce nu putem să ne întoarcem?

P- Nu știu... încă...

Z- Dar faceți studii să putem, nu-i așa?

V- Ce face tata de o săptămână, închis în casa aia cu prietenii lui?

P- Meșterește ceva, nu spune ce anume până nu e sigur...

Z- Uite-l, vine !

V- Cine?

P- Tati.

T- Gata. Am o veste mare. Puteam să vă spun mai demult dar dacă nu reușea ...nu era bine...Am inventat o foreză și o capsulă-scufundac. S-a coborât dedesubt. Pământul este curat, apele, la fel. Fumurile violet au dispărut.

V- Ai coborât acasă?

T- Da...Într-un fel am fost acolo.

Z- Și? Ați îmbătrânit?

T- Tu ce crezi? Noi nu mai îmbătrânim, doar!

P- Dar...asta însemnă că...putem să ne întoarcem?

T- Câte o oră, atât, cât să ne luăm rămas bun și , mai ales, să nu uităm. Am anunțat lumea și fiecare om mare, pe rând, ca un abur, poate pleca până la la casa lui, așa, să lase un semn... că a existat. Construim mai multe aparate. Dar să știți că jos trăiesc numai bătrâni.

Z- Ce bătrâni?

T- Hoții și tâlharii. Dar și oamenii din Guvern care erau în catacombe. Și pe ei i-a ajuns fumul.

V- Cum sunt?

T - Zbârciți și cocârjați, abia umblă!

P- Ne ducem ca fantomele și îi bântuim pe rând?

T- Cam așa ceva!

Z- Vai, săracii! Trebuie să avem grijă de ei!

P- De ce? Ei nu s-au gândit deloc la noi.

V- Și facem și noi la fel?

T- Au dreptate copiii! Trebuie să ne gândim. Găsim noi soluții.

Povestitoarea (*în fața unui planiglob*):

Asta s-a întâmplat în Țara de Fum. Oamenii erau uimiți că viața e frumoasă dacă te bucuri de o rază nouă de lumină , de o frunză care cade învârtit sau de un prieten . Casele de sus, orașul din cer, a devenit un binemeritat ,,loc de vacanță,,. E căutat de multă lume. Vin și acum puhoi de ,,turiști ,, să-l vadă, se fac liste de așteptare! Dacă ne uităm pe planiglob, (*arată un loc din Africa*) de acolo sau de dincolo *(localizează din nou*) vor veni aici din nou mulți, mulți copii.

V- Mami, eu nu am mai crescut deloc!

Z- Nici eu! Fiindcă nu i-am găsit pe tati și pe mami! S-au dus după mâncare și nu s-au mai întors. De-aia nu cresc!

P- Știu, puiule. Aici, sus, nu îmbătrânim!

V- Dar eu vreau să fiu om mare , să fiu și eu odată... bunic...

Z- Mie-mi place să fiu mică, să mă joc tot timpul...Și dacă mai vin copii ne jucăm și cu ei!

P- Sigur, sigur fetiță scumpă!

Apare Tatăl.

T- Copii, am fost acasă.

P- Acasă?

Z- Unde acasă?

T- Pe pământ. Și am lăsat semnele. Să se știe cine a locuit acolo: doi copii cu părinții lor și...

V- Ai lăsat tractorul meu roșu?

T- Da. Și multe foi cu desene și păpușa Ziei, de acasă de la ea!

Z- Mami și tati nu erau acolo?

T- Nu, pui, am găsit doar păpușa.

Z- Care? Aia cu părul albastru?

T- Cred că o adusese Scânciul!

Z- Scânciul? E copil?

T- Nu știu, nu l-am văzut...nu poate fi văzut...

V- A adus și desenele mele tot el?

T-Da. Și câteva pagini din cărțile mele cu invenții și studiile mamei tale...

V- Ce bine-mi pare , ai făcut și fotografii?

T- Da, multe. Și eu și ceilalți părinți care erau jos. Fotografiile s-au împrăștiat în toată lumea!

*Pe planiglob, o regiune se luminează și se aud de acolo zgomote de bombardam*ent.

Z- Auziți? Se mai pregătesc ,, turiști,, să vină la noi!

V- Nu sunt turiști că nu mai pot pleca înapoi acasă!

Z- Ba nu!

V- Ba da!

Z- Ba nu!

V- Ba da, nu se mai pot întoarce pe pământ.

Z- Binee...Atunci o să avem mai mulți prieteni...

Povestitoarea - Dar mai avem o problemă.

T- Care?

P- O problema pentru care trebuie să cerem sfaturi sau ajutor.

Z- Daaa! Guvernul și tâlharii!

T- Ce e cu ei?

Z- Cămășile lor trebuie schimbate des, mult prea des ca să nu răcească, fiind tot timpul uzi pe spinare. Poate știu ei unde sunt părinții mei!

1. Voni - Poate cineva să ne ajute? Poate cineva? Să ne ajute? Vrem să găsim părinții copiiilor! Aici suntem mulți, mulți copii. Vin mereu. Ce ne facem? Poate cineva să ne ajute? Poate cineva să ajute oamenii care au mai rămas pe pământ?

SFÂRȘIT